

[Socialministeren.]

ærede Medlem optraadte jo nærmest som en forsinket Finanslovsordfører i Dag. Den ærede Ordfører for Venstre undrede sig over den store Tillid, der vistes Kommunalbestyrelserne gennem dette Lovforslag, idet det var helt og holdent henvist til Kommunalbestyrelserne at bøde paa de sørgelige Forhold — jeg formoder „de sørgelige Forhold“ skulde være et Citat, thi efter det ærede Medlems øvrige Udtalelser var der ingen sørgelige Forhold at bøde paa. Det ærede Medlem var for saa vidt tilfreds med og glad for, at der var givet den rige Adgang til frit Skøn ved Siden af de faste Takster. Jeg ved ikke, om jeg behøver at svare derpaa, men hvis det er nødvendigt, vil jeg sige, at det er jo indlysende, at da dette Lovforslag kun er tænkt at skulle afhjælpe en midlertidig Nød, indtil det endelige Forslag kan blive vedtaget, saa er det givet, at man ikke i dette Lovforslag vil begynde at indføre nye Principper; man vil gøre det saa let at administrere som muligt og ændrer derfor blot ved den gældende Lov paa de Punkter, hvor det er nødvendigt, og det fører selvfølgelig til, at Kommunalbestyrelsernes Skøn udvides, idet det er Adgangen til at yde personlige Tillæg, der øges. Det er lige ud ad Landevejen.

Den ærede Ordfører for Venstre sagde, at der ikke var nogen som helst Trang til dette Lovforslag, og den samme Betragtning maa vel egentlig ligge til Grund for den ærede Ordfører for det konservative Folkepartis Udtalelser, idet den ærede Ordfører var klar over, at Forslaget i hvert Fald ikke maatte kræve Udgifter udover de nugældende. Men selv om disse Udgifter for Tiden maatte være høje, og selv om den ærede Ordfører havde Ret i, at Skatetrykket var haardt, saa er der dog ikke i nogen af disse Omstændigheder nogen Art af Bevis for, at de trængende, der her er omtalt, netop har tilstrækkeligt at leve af, ikke Spor af Bevis!

Nu er der jo det ejendommelige ved det, at hvis vi betragter Loven af 1927, der nedsatte Fradragene, saa ved jo alle, at denne Nedsættelse af 1927 ikke er udnyttet i Praksis, ikke saaledes, som man havde ventet, og en Undersøgelse viser det ejendommelige, jeg tror, man har Lov til at sige taget som Helhed, at de strenge Regler udnyttes mest i de store Kommuner. Og hvorfor? For dér sidder Embedsmændene og styrer, og Embedsmændene kommer ikke saa nær ind paa Livet af vedkommende trængende og kender ikke den trængendes Forhold saa nøje som de Steder af Landet,

hvor det er Sogneraadsformanden eller Udvalgsformanden, der selv administrerer.

Man ser altsaa den Ejendommelighed, at medens de ærede Ordførere for det konservative Folkeparti og Venstre her i denne Sal staar og siger: Der er ingen Trang til de Lovgivningsforanstaltninger, som her foreslaas, og at Loven af 1927 var en udmærket Lov, alligevel, naar de sidder ude som Sogneraadsformænd overfor den enkelte trængende, siger — som de Mennesker, de er ved Siden af at være Politikere —: Det er egentlig for haardt at tage Hensyn til de 100 eller 200 eller 300 Kr., vedkommende har. Det er noget, man ser Gang paa Gang, at staar de overfor den enkelte, saa vil de gerne hjælpe. Det vil ikke falde et eneste af de tilstedeværende Medlemmer af det konservative Folkeparti eller Venstre ind ikke straks at henvende sig til Socialministeren med Klager udefra over, at den og den fik for lidt i Aldersrente, for lidt i Invaliderente, at de umuligt kunde klare sig. Hvis de ærede Medlemmer vil tænke sig om, vil de se, at det er saaledes, at det er Summen af alle disse enkelte, som de taler og taler til Fordel for, naar de optræder menneskeligt, det er dem, de vil nægte hvilken som helst Hjælp, naar de staar som Ordførere her for et Parti. Det er mit Svar paa, hvorvidt der er Trang til dette Forslag. Det ved de Herrer jo meget godt.

For øvrigt var der ogsaa Realiteter i de Udtalelser, den ærede Ordfører for Venstre fremsatte, selv om de var urigtige. Den ærede Ordfører søgte at begrunde sin Udtalelse om, at der ingen Trang var til dette Lovforslag, med, at der jo ikke fandtes nogen Art af Statistik, der godtgjorde, at Kommunerne trængte til at faa større Beløb til Anvendelse til personlige Tillæg, end der allerede var givet dem ved Loven af 1927. Ja, det er nu ikke rigtigt. Ved Beregningen af Lovforslagets økonomiske Virkninger fik jeg forskellige Udtalelser fra det statistiske Departement, og de viste bl. a., at for Aaret 1928—29, opgjort pr. 1. Marts, altsaa da der var en Maaned tilbage af vedkommende Finansaar, var der af Købstæder 14, der ikke havde noget tilbage at hjælpe med til personlige Tillæg eller Sygehjælp for Marts Maaned 1929, og der var 13 Købstæder, der kun havde Beløb, der var ganske ubetydelige i Forhold til det, der var brugt i Aarets første 11 Maaneder. Forholdene laa altsaa saaledes i omtrent de halve af Landets Købstæder, at de ikke kunde klare sig i 1928—29, og det er jo ikke noget